

IN GESPREK

IRMA & JOYCE.

**AUTEUR IRMA HUIS IN T
VELD VAN 'PLUSMAMA
BEN JE NIET, DAT WORD
JE;' VOEDT 2 KINDEREN
OP. ZE GAAT IN GESPREK
MET JOYCE SPIJKER
AUTEUR VAN ONDER MEER
'RUIMTE VOOR LIEFDE' EN
'VOLG ME'.HOE HET MET
DE LIEFDE GESTELD IS IN
HET SAMENGESTELDE
GEZIN EN EEN HUWELIJK
LEES JE IN DIT INTERVIEW.**

Over de liefde

Als het om de liefde gaat, weet auteur Joyce Spijker van onder meer 'Ruimte voor liefde' en 'Volg me' daar vanalles van. Irma Huis in 't Veld, schrijfster van het boek 'Plusmama ben je niet, dat word je' gaat hierover met haar in gesprek. Hoe het met de liefde gesteld is in het samengestelde gezin en een huwelijk lees je in dit interview. Niet alleen heb ik alle boeken van Joyce Spijker gelezen, ik ken haar ook persoonlijk. Als het om de liefde gaat is zij voor mij de persoon die hier altijd heel openhartig over vertelt, maar dat niet alleen. Joyce heeft een ruime kijk op het begrip liefde. Met wie anders kan ik hierover dan ook beter in gesprek gaan als met haar? Zo gezegd, zo gedaan...tot Joyce mij ook enkele vragen stelde!

Hoe reageerde je op een liefde met kinderen en heeft je relatie je een andere kijk op een samengesteld gezin gegeven? Irma: "De lezers van mijn boek weten inmiddels dat dit niet zonder slag of stoot is gegaan. Nog voordat ik met mijn liefde begon te daten had ik me voorgenomen nooit in zee te gaan met een man die al kinderen had uit een eerdere relatie. De verhalen uit mijn omgeving waren allesbehalve rooskleurig. Vrienden en kennissen staken hun oordeel ook niet onder stoelen of banken. Ik was dan ook onzeker toen ik toch verliefd werd op een man met kinderen. Na onze eerste afspraak volgde een tweede, een derde tot ik de tel kwijtraakte en de verliefdheid het van me overnam. De liefde laat zich niet sturen en dus koos ik voor de man met kinderen. En gelukkig maar!

De eerste jaren waren niet altijd makkelijk. Ik had gevoelens en gedachten die ik nooit eerder had. Er komt zoveel op je af als er opeens kinderen uit een eerdere relatie deel uit gaan maken van je leven. In ons geval zijn de kinderen er om de andere week een hele week. Toen ik hun leven kwam waren ze nog heel erg klein. Ze weten niet beter dan dit 'normaal' is. Door mijn eigen leven ben ik ook anders gaan kijken naar het samengestelde gezin. De reden zelfs waarom ik er een boek over heb geschreven. Met mijn boek hoop ik namelijk een stuk erkenning te geven aan alle vrouwen die deel uitmaken van een samengesteld gezin, zonder dat ze hier bewust voor hebben gekozen. Ze hebben namelijk gekozen voor de liefde en de kinderen krijgen ze erbij. Het is makkelijk om een mening te geven vanaf de zijlijn, maar als je kiest voor de liefde heb je geen idee wat het is om deel uit te maken van een samengesteld gezin. Je weet pas hoe het is als je het zelf ervaart. Mijn kijk op mensen die deel uitmaken van een samengesteld gezin is er één met waardering."

Joyce, wat heeft jou eigenlijk doen besluiten een boek over de liefde te schrijven?

Joyce: "De aanleiding voor 'Ruimte voor liefde' was destijds mijn eigen situatie en de situatie van mensen om mij heen. Als heteroseksuele vrouw met al bijna twintig jaar dezelfde partner leefde ik volledig volgens de norm van onze samenleving. Toch was dat nooit gelukt zonder experimenteren en het oprekken van de vorm van die relatie. Daarnaast merkte ik ook dat ik in mijn omgeving een van de weinigen was die dat forever after-plaatje had. De meeste van mijn vriendinnen zagen ook relaties strandden, struggleden om die prins (of prinses) op het witte paard te vinden en voelden zich een failure. Niet omdat ze dat zijn, maar omdat ze niet voldoen aan die cultureel opgelegde norm. Voor mij een reden om uit te zoeken of die norm dan nog van deze tijd is, hoe het kan dat die norm voor veel mensen niet meer werkt en zijn er dan oplossingen om ook in de 21e eeuw te genieten van liefde, zonder die last van 'ik doe het niet zoals ik in Disneyfilms heb geleerd'."

Irma: "Ik begrijp wat je bedoelt. Het samengestelde gezin wordt ook nog gezien als 'anders', terwijl er jaarlijks toch echt steeds meer samengestelde gezinnen bijkomen. Het mag nu nog gezien worden als een nieuwe Nederlandse samenlevingsvorm, maar dat nieuwe mag er van mij op een gegeven moment wel vanaf. Als het om de liefde gaat hebben de kinderen in een samengesteld gezin daar zeker effect op. Biologisch gezien heb ik zelf geen kinderen, maar ik heb wel twee meiden in mijn leven waar ik om de andere week mijn zorg aan liefde aan mag geven. In de week dat de kinderen bij ons zijn gaat bijna al onze aandacht en liefde uit naar de kinderen. Als zij gelukkig zijn, zijn mijn lief en ik dat ook. In de week dat de kinderen niet bij ons zijn hebben we alle tijd voor elkaar. We gaan dan altijd op date, zoals we dat gekscherend tegen elkaar zeggen. In die week groeien we weer helemaal naar elkaar toe. Ik ben me heel bewust van mijn gevoelens, om de andere week, tussen mijn man en mij. Ik denk overigens dat het niet uitmaakt of je parttime of fulltime kinderen hebt. Kinderen vragen aandacht en energie. Als ik kijk naar vriendinnen in mijn omgeving zie ik hoeveel tijd ze besteden aan de kinderen en aan elkaar. Met name de tijd die ze aan elkaar besteden schiet er vaker bij in. Begrijpelijk nu ik zelf ook kinderen in mijn leven heb, maar ik kan ook voorstellen dat geliefden uit elkaar groeien. De kunst is denk ik om je hier bewust van te zijn, maar misschien is het niet voor niks dat er steeds meer samengestelde gezinnen in Nederland bij komen?"

Joyce, wat denk jij; hoe kan het dat veel liefdes niet voor altijd, tot de dood, duren?

“Liefde is net als ons leven dynamisch. Hoe groter die dynamiek, hoe groter de veranderingen. Als we terugkijken in de tijd zijn liefdes heel lang gezien als tijdelijk. Ook hadden we lange tijd in onze geschiedenis meerdere liefdes naast elkaar. Ongeveer 500 jaar geleden is dat beeld veranderd, toen de kerk het idee van een levenslange, monogame relatie populair maakte. Sindsdien hebben we het beeld dat je een relatie hebt en ‘tot de dood je scheidt’. In die tijd een werkbaar systeem, aangezien de levensverwachting ongeveer 35 jaar was en we sociaal en economisch afhankelijk waren van een partner. Je kon niet eens loskomen van elkaar, al zou je het willen. In 2020 is ons leven heel anders: we zorgen voor onszelf, leven in een tijd waarin we in een dag naar de andere kant van de wereld kunnen reizen, met iedereen ter wereld communiceren via social media en vandaag een totaal andere realiteit kan zijn dan morgen. In die snel veranderende wereld veranderen wij ook sneller en is de uitdaging om samen dezelfde kant op te groeien veel groter. En dat met een levensverwachting die geen 35 meer is maar 100 jaar oud. Hoewel het nog steeds kan om gelukkig oud te worden met een partner in deze eeuw, slinkt die kans met de dag en is het monogame sprookje ‘voor altijd en eeuwig’ inmiddels vervangen door het concept ‘seriële monogamie’ waarin de waarden van de monogame relatie behouden blijven, maar waarin ‘tot de dood ons scheidt’ niet meer de belangrijkste pijler wordt gezien.”

Je vertelde net al dat jij en je man op date gaan in de week dat de kinderen er niet zijn. Is dat de manier om aandacht te houden voor jullie relatie in een samengesteld gezin?

Irma: “Het gaat niet om het daten, maar om het feit dat we op die momenten alleen maar oog en aandacht voor elkaar hebben. We bevinden ons in een situatie waarin dit ook makkelijker kan. Als je fulltime kinderen hebt is dit natuurlijk een ander verhaal, maar ook dan is het belangrijk om momenten te prikken voor elkaar. Even tijd met elkaar doorbrengen zonder de kinderen erbij. Daarnaast denk ik dat aandacht hebben voor elkaar heel belangrijk is. Op de hoogte blijven van elkaar als het gaat om gevoelens en gedachten. Als persoon ontwikkel je jezelf voor de rest van je leven, wel zo fijn als je van elkaar op de hoogte blijft en meebeweegt.”

Als het om de liefde gaat; hoe ervaar je de liefde voor de kinderen van jouw man?

Irma: “Ik vraag me af of mensen deze vraag ook stellen aan koppels die hun kinderen geadopteerd hebben? Begrijp me niet verkeerd, maar ik krijg deze vraag heel vaak gesteld. Zelfs nu, na vijf jaar, zeggen mensen in mijn omgeving weleens; waar maak je jezelf zo druk over? Het zijn toch niet jouw kinderen!

Ik begrijp niet dat mensen deze uitspraak doen. Stel je krijgt vanaf morgen, om de andere week, een meisje van drie jaar in je leven. Ze woont in hetzelfde huis en vindt jou en haar vader super lief. Dit laat ze jou ook merken, door de liefde die ze te geven heeft. Ga je dan voor haar zorgen en beantwoord je haar liefde? Persoonlijk vind ik liefde het hoogste haalbare dat je als mens te geven hebt en ik geef het graag aan mensen die daar goed mee omgaan.”

De liefde het is en blijft een veelbesproken onderwerp. Hoe komt dit volgens jou?

Joyce: “De liefde is een veelbesproken onderwerp omdat het ons allemaal op zoveel punten raakt. Het heeft een enorme impact op onze dagelijkse realiteit. Denk maar eens aan de keren dat je verliefd was of liefdesverdriet had. Totale uitersten van ons emotiespectrum en alomvattend, je kan dan aan niets anders meer denken. Die enorme impact op onze emoties en het feit dat de liefde constant verandert, zorgt ervoor dat we het erover blijven hebben. Combineer dat met de torenhoge verwachtingen die we hebben (als de liefde maar goed zit, dan zijn we gelukkig) en het wordt een onderwerp waar je niet om heen kan.”

“Hoewel het nog steeds kan om gelukkig oud te worden met een partner in deze eeuw, slinkt die kans met de dag en is het monogame sprookje ‘voor altijd en eeuwig’ inmiddels vervangen door het concept ‘seriële monogamie’ waarin de waarden van de monogame relatie behouden blijven, maar waarin ‘tot de dood ons scheidt’ niet meer de belangrijkste pijler wordt gezien.”

Over de liefde

Wat denk je dat stellen kunnen leren in de liefde van een samengesteld gezin?

Irma: "Liefde is zoals ik eerder aangaf het hoogst haalbare dat je als mens te geven hebt. Dit kan in heel veel vormen. We hebben daar wellicht te veel verwachtingen van, zoals jij ook aangeeft. Persoonlijk heb ik geleerd dat ik door mezelf te zijn niet alleen liefde krijg van mijn man, maar ook van zijn kinderen. Ik hoef hier geen extra inspanningen voor te verrichten. Er wordt van mij gehouden voor de persoon die ik ben, en dat zonder dat ik met een van hen een bloedband heb. De liefde die ik krijg is onvoorwaardelijk. Maak je deel uit van een samengesteld gezin? Blijf de persoon die je bent...het maakt echt niet uit of je de kinderen biologisch gezien op de wereld hebt gezet, of dat je dik, dun, groot, klein, slim of creatief bent. Je bent mooi zoals je bent en dat maakt dat je het waard bent om liefde te ontvangen en te geven."

Joyce, hoe denk je dan dat de liefde, tussen mensen in een relatie, er over twintig jaar uitziet?

Joyce: "Ik denk dat liefde niet verandert. Liefde is chemie, samenwerking, offers brengen en elkaar behagen. Dat blijft, maar doordat onze samenleving steeds individualistischer wordt, verwacht ik wel dat de druk op relaties groter wordt en de vorm waarin we relaties gieten verandert. Wat we in de Westerse maatschappij nog doen – ingegeven door het monogame dogma – is dat we één partner zoeken die ons op alle vlakken liefde kan geven. Onze partner moet slim, lief, leuk, knap, humoristisch, handig, filosofisch en goed in bed zijn. Dat is nogal een wishlist. In Oosterse landen zie je dat die eigenschappen meer verdeeld worden over personen: met de een doe je dit, met de ander dat. Er is geen Ware, perfecte persoon. Je verdeelt je liefde over meerdere relaties. Met de wetenschap dat we minder afhankelijk zijn van een economisch, sociale relatie (zoals een huwelijk) omdat we steeds beter voor onszelf kunnen zorgen, is de verwachting dat we ook in Westerse landen steeds meer die behoeften aan verbinding en liefde gaan verdelen. Daarmee strookt ook de opkomst van de samengestelde gezinnen (die de norm gaat overnemen van de traditionele gezinnen) en de verwachting van het CBS dat in 2050 ongeveer de helft van alle Nederlanders single zal zijn (in tegenstelling tot de 15% van nu). Dus de liefde blijft – want die hebben we allemaal hard nodig – maar de vorm waarin we die liefde gieten, verandert."

IRMA & JOYCE.

Irma Huis in 't Veld

Geboren op 2 mei 1981. Ze is auteur van het boek: 'Plusmama ben je niet, dat word je,' dat in mei 2020 uitgebracht is. Daarnaast is ze de oprichtster van het platform plusmama.nl. In het dagelijks leven werkt ze als adviseur communicatie. Samen met haar man woont ze in Echt-Susteren en is ze trotse plusmama van twee meiden; 10 en 8. In 2021 verwacht ze haar tweede boek uit te brengen.

www.plusmama.nl

Joyce Spijker

Geboren op 5 februari 1983 in Heerlen. Tekende in 2012 haar eerste two bookdeal bij Meulenhoff Boekerij. In 2013 verscheen haar debuutroman 'Spotlight' over de wereld van de showbizz. In 2016 startte ze als zelfstandig ondernemer en schreef 500+ blogs voor ondernemers en coachte circa 1000 mensen online en offline met schrijven. In 2016 volgde thriller 'In de familie', een politiek familiedrama. Tekende in 2018 een two bookdeal bij Ambo|Anthos. Gaf in 2019 zelf 'Ruimte voor liefde' uit, een non-fictie interviewboek over liefde in deze tijd en via haar uitgever 'Volg me', een thriller over de wereld van influencers en invloed. Inmiddels schrijft ze ook scripts, helpt ze ondernemers met hun content en verschijnt haar volgende thriller in de zomer van 2021.

www.joycespijker.nl

